

Bona nit, Talaia!

Avui fa un mes i una setmana que vaig rebre una carta, en nom de la junta, signada pel president de l'entitat en què se'm comunicava l'acte que celebrem avui: el lliurament de medalles als socis que han complert 25 i 50 anys a l'entitat com a reconeixement a la seva fidelitat i a la seva dedicació a l'excursionisme. Fins aquí tot bé, però un parell de línies més avall, llegeixo: "enguany volem proposar-te que siguis la persona encarregada de fer un breu parlament en l'inici d'aquest acte". Quina il·lusió que vaig sentir i quina tremolor de cames! Com m'ho faré? Què puc dir? De què haig de parlar? Tenia molts interrogants i alhora també sentia que volia explicar moltes coses i, sobretot, que volia parlar de l'admiració i el respecte que sempre he sentit per la muntanya.

Fer muntanya és una forma de viure, de fer camí i això vaig tenir la sort de descobrir-ho de ben jove, quan el germà de l'Aurèlia Rión, ens va parlar de les excursions i els campaments que la Talaia va començar a organitzar cap a finals dels anys 50 del segle passat. Recordo les primeres reunions en què vaig participar als baixos del primer local social, al carrer de Sant Pau. Pocs mobles, pocs recursos i moltes ganes de fer sortides, de conèixer els camins, de compartir estones bones i de tota mena amb les amigues i els companys com si gairebé fóssim una família. Sortir d'excursió és un regal immens i tots els temps són bons si l'afició és molt forta i la teníem, la gaudíem i la vivíem al màxim.

Un dels moments que recordo amb més emoció té a veure amb l'Aplec de Tardor de l'any 57 a l'ermita de Lurdes. Vaig fer ràpel a la paret de la Talaia amb uns guants de pell ben gruixuts i una corda lligada i passada per un mosquetó. Vaig sentir una emoció extraordinària; una barreja de por i de llibertat i, al final, la satisfacció d'haver superat un repte important amb el suport dels companys de cordada. D'aquell moment, en conservo una foto i un record molt especial. D'aquella època també vull destacar l'ambient sa, la reivindicació i la resistència que significava l'excursionisme per a la llengua i la cultura catalanes, en un moment polític en què la repressió i les prohibicions eren el pa de cada dia. L'entitat va néixer per fer excursionisme amb el lema de conèixer el país i caminar per fer cultura.

Sortir d'excursió i caminar és una forma de viure amb intensitat la naturalesa. Per a mi, quan feia una travessa o pujava un pic, cada vegada que posava el peu a terra, em semblava com si la terra tremolés per fer-me carícies als peus i sempre he pensat que per això estimo tant la muntanya, els paisatges són perfectes, les olors dels arbres, de les plantes, de les flors són intenses, la màgia

de la neu, la frescor de l'aigua dels rius i les fonts, la imaginació junt amb la bellesa de les formes de les pedres... Ara enyoro molt aquestes caminades, però les faig d'una altra manera. Moltes vegades abans que m'entri la son, me'n vaig a peu a Montserrat, com vaig fer per primera vegada l'any 1962 amb una colla d'amics que m'ho van plantejar. Penso que puc dir que he estat la primera dona de Vilanova que vaig fer la caminada a peu de Vilanova a Montserrat. A més a més, ara també faig excursions molts divendres a l'entitat amb la programació dels bons reportatges de muntanya, la presentació de llibres i les projeccions de diapositives que fan dels socis i els convidats que la Secció de Cultura de l'entitat prepara durant el curs.

Fer muntanya és un regal molt gran, perquè tinc el caliu dels companys i les companyes de l'entitat amb qui he conviscut hores úniques, moments especials, hem passat aventures i ens hem ajudat molt, hem après a estimar, a respectar i a valorar més l'entorn natural, a vèncer les dificultats i a gaudir de les coses més senzilles, per tot això el meu món sempre tindrà gust, colors, olors i sons de muntanya, de cims, de camins, de refugis, d'acampades, de marxes, de GR, d'isards, de sargantanes i de sol!

Gràcies. Per molts anys als socis que avui celebren els vostres 50 i 25 aniversaris i molt bones festes a tothom!

Viqui Florenciano Barrancos

Talaia, 18 de desembre de 2015